

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 3.

24. III. 35.

Letnik II.

Slaba vest.

Pred dolgimi leti sta stala na dveh bregovih dva grada. Lastnik prvega gradu je bil vitez Dragoljub, drugi pa je pripadal vitezu Vojevitu. Dragoljub je imel obširna posestva in je radi tega pripadal veliki gospodi v deželi. Vojevit pa razen brega, na katerem se je dvigal njegov grad, ni imel dosti druge posesti. Na zunaj sta bila viteza prijatelja, drugače pa je Vojevit Dragoljubu zavidal njegovo bogastvo. Ta zavist se je še povečala, ko je Dragoljubova žena po-

bil že starejši in vedno bolehen, gotovo ne bo dolgo živel in po njegovi smrti se bo polastil njegovega posestva, kar v tistih nemirnih in skoro brezpravnih časih ni bilo tako težko. Saj je veljala moč lastne pesti kot najvišja pravica.

Nekega lepega pomladnega dneva je prestregel Velka, preden je stopil v grad in mu je rekel, da žene ni doma in da hoša šla zato rajši na izprehod. Velko je bil takoj za to, posebno še ko je videl, da ima stric, tako je nazival Vojevita, s

vila sinčka, ki je odslej bil očetu in materi vse, kar sta imela najdražjega na svetu. Tudi Vojevit se je na videz veselil z njima, ko je prišel z ženo v poset. On sam pa ni imel otrok. Ko je fant, Velko mu je bilo ime, postal večji, je večkrat šel na Vojevitov grad, kamor ga je vitezova žena neprestano vabila, ker ji je bil lepi fantek zelo všeč, tembolj ker sama ni imela otrok.

Čas je potekal. Videti je bilo, da bo ostal Velko edinec. Tedaj pa si je Vojevit izmislil grozen načrt. Sklenil je, da bo malega Velka ubil. Dragoljub, ki je

seboj lok in puščice, pa je upal, da bo smel on sam tudi streljati.

Pot ju je vodila med živahnim govorjenjem fanta — Vojevitu se ni dalo dosti govoriti — po poti k reki, ki se je vila globoko v dolini proti jugu. Na potu je Velko zagledal na veji škorca, prvega oznanjevalca pomladi. Ni se ga mogel dovolj nagledati in tudi Vojevit ga je moral občudovati. Škorec je veselo pel svojo pesmico in oba sta ga čula še dolgo za seboj. Ob reki je Velko splezal na skalo, kjer je videl prve trobentice. To priliko je Vojevit porabil. Polo-

žil je puščico na lok in ko se je fantek pripognil k tlom, ga je zadela smrtonosna strela. Nesrečni otrok se je strmo-glavil v globino. Valovi so truplo takoj odnesli.

Vojevit se je splazil domov in je že bil v svoji sobi, ko ga je žena poiskala.

»Kje je neki danes Velko? Obljubil je, da pride, pa ga ni.

»Tudi jaz ne vem, kje je. Mislil sem z njim iti na izprehod. Morda pa še le pride.«

Fanta seveda ni bilo. Pozno na večer je poslal Dragoljub sla ponj, ker je mislil, da se je zamudil pri Vojevitu. Kako so se prestrašili starši, ko jima je sel sporočil, da Velka niso videli pri Vojevitu, ampak da so ga čakali ves popoldan. Začelo je veliko iskanje, a vse zaman. Šele čez teden dni so izvlekli daleč doli v dolini iz vode mrtvega sinčka obupanih staršev. Na telesu niso v začetku našli nobene poškodbe, šele ko so odstranili obleko, so videli v hrbtu rano in v njej odlomljeni konec puščice. Obširna preiskava ni dognala nič. Na Vojevita ni padel nikak sum, tem manj,

ker je žena omenila, da je bil ves dan doma.

Zopet je potekel čas. Dragoljub je še živel, ni pa več zahajal k Vojevitu. Postal mu je zoprni, čeprav sam ni vedel, zakaj. Vojevit tudi ni bil zadovoljen. In posebno spomladi mu je bilo zlo. Dal je odstraniti vse škorčje hišice v bližini — škorca ni mogel ne videti in ne slišati. Vselej ga je to spomnilo dečka in vest ga je začela peči. Spomladi se je bal iti iz grada, ker bi lahko videl kakega škorca. Polagoma se mu je omračil um, v vsakem ptiču je nazadnje videl škorca in je začel govoriti sam s seboj. Z grozo ga je žena poslušala. Posebno jo je bilo strah, če se je ponoči prebudila, pa je videla moža sedeti v postelji in govoriti: »Saj ga ne bom več, škorec, samo molči! Saj nisem hotel, puščica je kar sama zbrnela. Glej ga, kako pada, dobro sem zadel! Molči, škorec, da ne bo nihče izvedel!« Žena se je polagoma prepričala, da je bil njen mož morilec. Povsem iz sebe od groze je tekla k Dragoljubu in mu je povedala, kaj je doznala. Vojevita so ujeli, ali škorci so se že bili maščevali — zblaznel je.

Pomlad.

Pomlad, prekrasno venčana,
nam trosi nežno cvetje.
Iz gaja sem zelenega
glasi se milo petje.

Ko se sprehajam za vodo,
pod lipo še počivam,
v veselju s srčno radostjo
dni pomladanske uživam.

Razočaranje.

Na Angleškem je živel bogat plemenitaš, ki je imel dva sina. Starejši se je proti volji očetovi poročil z revno deklico, ki niti ni bila plemenitega stanu, ali zelo poštena in dobra. Oče je v prvi svoji jezi sina zavrzel, dal mu je malo vsoto denarja ter mu sporočil, da več od nje-ga nima pričakovati in da bo mlajši sin podedoval nekoč vse imetje. Starejši sin se je naposled, ker ga niti oče niti brat nista hotela več videti, izselil z ženo v večje mesto v Južni Ameriki ob Tihem Oceanu. Tam si je uredil trgovino, ki se je polagoma prav ugodno razvila.

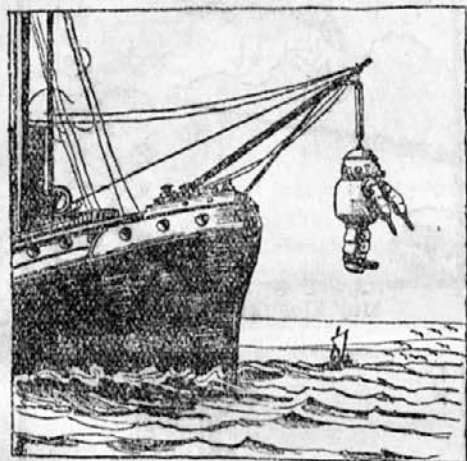
Očetu pa je bilo kmalu žal, da je tako ravnal s svojim starejšim sinom, in to tembolj, ker je mlajši živel razsipno in potratno življenje. Rad bi se bil zopet spravil s starejšim sinom, ali mlajši je

skrbno pazil, da se to ne bi zgodilo. Šel je celo tako daleč, da je držal očeta skoro kot ujetnika in mu ni pustil, da bi starejšemu bratu pisal ali celo poslal denar.

Čimbolj se je oče postaral, tembolj je želel sprave, tembolj je pa tudi mlajši sin gledal, da ne stopi z njim v stik. Ko je očetu bilo nekoč zelo slabo, je poklical na skrivaj svojega starega zvestega slugo in dolgo v noč sta skovala neki načrt, katerega posledica je bila, da je sluga nekega lepega dne izginil, pa ga ni bilo več videti. Ko je mlajši sin vprašal za njim, je oče rekel, da mu je dal dopust, da vidi rojstno vas. Sin dalje ni premišljeval o slugi. Ko pa je nekega dne pogledal v grajsko zakladnico, je videl, da manjkajo dragocenosti velike

vrednosti. Takoj je nekaj sumil. Toliko časa je pritiskal na očeta, da mu je povedal, da je poslal slugo z njimi k starejšemu sinu in da mu je dal tudi s seboj pismo, v katerem mu je tiste dragocenosti prostovoljno podaril.

Sin se je silno razjezil. Začel je takoj poizvedovati in je dognal, s katerim parnikom se je sluga odpeljal. Hotel ga je dati zasledovati kot tatu. Tedaj pa je prišlo poročilo, da se je parnik ob malem otočku v Tihem Oceanu potopil in da je vsa posadka s potniki vred na dnu morja in da leži kakih 30 m globoko. Mlajši sin je to vest sporočil očetu, pa se je čudil, ko je ta sicer obžaloval smrt zvestega sluge, pa radi dragocenosti ni rekel niti besede. Zato pa je sin sklenil,

da spet dvigne tisti zaklad iz morja. Najel je ladjo, vzel s seboj potapljača in se je napotil proti kraju, kjer se je bila pripetila nesreča.

Ko so bili tam, so spustili potapljača v morje. Na sliki ga vidimo, kakšen je. Ves tiči v železnem oklepu, da ga priškosk

vode ne bi stisnil. Kisik za dihanje ima v oklepu. Videti je sicer zelo neroden, pa vendar se lahko na morskem dnu toliko giblje, da lahko hodi, kaj prime in drži. Potem da znak po vrvi ali tudi po telefonski žici in potegnejo ga spet na krov.

Mlajši sin mu je pokazal po načrtu, kje se nahaja kabina, ki jo je bil sluga dobil. Opisal ga je tudi in mu pokazal sliko. Glavno pa je bilo, da dobi železno skrinjico z dragocenostmi.

Potapljač se je spustil v vodo. Dolgo je iskal, da bi našel slugino spalnico. Naposled je bil v njej. Trupla ni našel, pač pa je tam stala skrinjica. To je vzel in ker je bilo s tem njegova naloga dovršena, se je podal spet ven in se je dal dvigniti. Mlajši sin ga je nestrpno čakal. Pograbil je skrinjico in jo je skušal odpreti. Ni pa bilo ključa, razbiti pa jo je bilo škoda. Vrnil se je domov. Očeta ni več našel na domu, pač pa pismo tele vsebine:

Sin moj!

Odšel sem z doma. Odpotoval sem k svojemu starejšemu sinu in mu nesem tudi dragocenosti, katerih torej ni v tej skrinjici. Oporoko sem izpremenil v prid starejšemu sinu, ker vidim, da bi Ti pogubil vse imetje. Pustim Ti pa toliko, da moreš udobno živeti, če ne razsipaš denarja. Ključ k skrinjici je v moji pisalni mizi. Kar je v njej, je Tvoje. Sluga je živ, ker ga sploh ni bilo na ladiji. Poslal sem le skrinjico, da bi te preizkusil.

Tvoj oče.

Kaj je našel v skrinjici, ki si jo je pridobil tako težko? Same knjige z napisi: »Kako štedim?«, »Važnost štednje«, »Kako si prav uravnam življenje?« itd. itd.

Rešitev ugank v 2. številki.

1. Odpre oči.
2. Reka pri Sušaku.
3. Barometer (= tlakomer).
4. Električnega gumba.
5. Katerih nismo oblekli.
6. Ker jih več nima.
7. Donava (Črni les — Črno morje).
8. Katerih ne uporabljamo.

Odgovori na dopise.

Tokrat je bilo toliko dopisov, da sem se jih skoro prestrašil. Najbolj je pač

ugajal labirint. Že vidim, da bom moral kmalu novega prijaviti.

Potisk Lenčka, Brezje: Pravilna rešitev.

Verbošček Nikolaj, Podčetrtek: Prav je. **Falnoga El, Škofjavska:** Rešitev ugank je gori. Vse torej niso čisto točne, ki so v pismu. Drugo pa je vse pravilno.

Recek Alojz, Dol. Slaveči: Vse je prav rešeno.

Kužnar Franc, št. Peter na M. s.: Prav. **Hainc Trezika, Lokoviška osnovna šo-**

Ia: Dobro si pokazala pot, tako da jo bo popotnik lahko našel.

Šbüll Marica, Nuskova: Uganke n'so rešene vse in še prijavljene niso povsem v ředu. Treba bo de malo več premišljanja!

Cesar Mićka, Planina: Ni bilo tako težko, po večini so itak uspele.

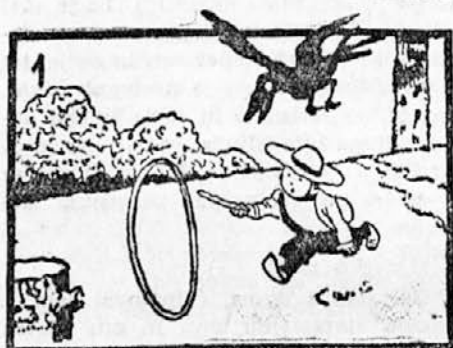
Jesenšek Franc, Sp. Zelenje: Dobro. Kak labirint bo že še prišel na vrsto.

Hercog Josip, Sv. Peter: Prav. Kar se tiče prošnje, bom pogledal, če in kaj se bo dalo napraviti. Upajmo!

Uganke.

1. Če čitaš od spredaj — ženska, če pa od vzadaj — pozdrav. — Katera beseda je mišljena?
2. V zemljo me vtaknejo, pa me spet iztrgajo iz nje. Kožo mi strgajo s telesa, pa me razrežejo na kosce. Kdo sem?
3. Vedno me zbadajo z iglami, pa me nikoli ne ranijo. Ugani me!
4. Katera voda ne izvira?
5. Kateri del je pri vsaki košari najbolj važen?
6. Kaj nima ne začetka in ne konca?

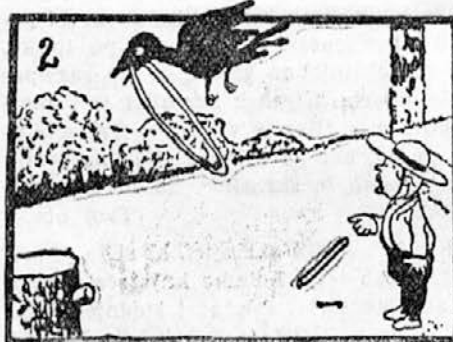
Pametna ptica.

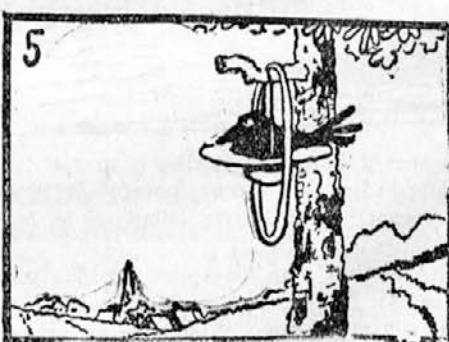
Kako lepo teče ta obroč!

Moj klobuk! Pusti ga!

Joj, ptica mi ga je odnesla!

Tako ni treba gnezda delati,

Mama, mama, obroč . . .

Tudi dobro! Mladiči gori, jaz dol!